

Sygn. akt XVI GC 781/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Zgiet - Zawadzka

Protokolant sekretarz sądowy Anna Górecka

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa D. Z. i J. Z.

przeciwko Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W.

o zapłatę

1. powództwo oddała;

2. zasądza solidarnie od pozwanych D. Z. i J. Z. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. kwotę 3617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego , w tym kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa .

SSO Maria Zgiet - Zawadzka

Sygn. akt: XVI Gc 781/13

UZASADNIENIE

Powodowie D. i J. Z. w pozwie z dnia 30 lipca 2013 r. wnieśli o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. na ich rzecz solidarnie kwoty 76.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty jako odszkodowania z tytułu konieczności dostosowania ich nieruchomości do właściwego klimatu akustycznego zapewniającego odpowiednią ochronę przed hałasem wywołanym przez samoloty startujące i lądujące na lotnisku im. F. C. w W. w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Ponadto wnieśli o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że są właścicielami na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej zabudowanej nieruchomości położonej w O. przy ul. (...), położonej w granicach obszaru ograniczonego użytkowania Z2 dla lotniska im. F. C. w W. utworzonego uchwałą 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. Bliskie sąsiedztwo portu lotniczego i hałas związany z jego funkcjonowaniem wywołany przez samoloty jest na tyle duży, że znacznie utrudnia korzystanie przez powodów z nieruchomości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 października 2013 r. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotowa nieruchomość znajdowała się w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) utworzonego na mocy rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Podnoszono, że roszczenie powodów przedawniło się. Zdaniem pozwanego uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia OOU stanowiła wyłącznie zmianę obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie

rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Natomiast zmiana obszaru ograniczonego użytkowania nie powodowała przedłużenia terminu zgłaszania roszczeń z tytułu ograniczeń w korzystaniu z w/w nieruchomości.

W trakcie procesu strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie D. Z. i J. Z. są właścicielami na zasadach wspólności małżeńskiej zabudowanej nieruchomości położonej w miejscowości O. przy ul. (...) (gmina M.), stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) z obrębem 8 O. o powierzchni 0,1000 ha, dla której ustanowiono księgę wieczystą o nr (...). Na przedmiotowej działce znajduje się dom jednorodzinny, wybudowany przed wejściem w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 roku. Budowę budynku ukończono 4 kwietnia 2000 r. (okoliczności bezsporne, odpis księgi wieczystej (...) k.7-8, wypis z rejestru gruntów k.9, zawiadomienie o zakończeniu budowy k.10)

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Rozporządzenie to wydane zostało w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska Dz.U.2008.25.150 (z późniejszymi zmianami). Nieruchomość Powodów znalazła się na mocy ww. rozporządzenia w obszarze w strefie M.

W wyniku zmiany treści art. 135 ust. 2 ustawy Prawo Ochrony Środowiska, obecnie obszar ograniczonego użytkowania tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały (przedtem obszar ten tworzony był przez wojewodę w drodze rozporządzenia).

Dania 20 czerwca 2011 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy ww. uchwały działka powodów nr ew. 488/2 znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie Z2. (okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 22 lipca 2013 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania ze względu na konieczność przystosowania budynku przy ul. (...) w O. do właściwego klimatu akustycznego.

Powyższy stan faktyczny jako bezsporny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej, niewymagających dowodu bezspornych twierdzeń stron i faktów przez strony przyznanych, a ponadto dowodów w postaci powołanych dokumentów o charakterze urzędowym oraz prywatnym, które w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości, co do swej mocy dowodowej.

Sąd oddalił inne wnioski dowodowe powodów uznając, że nie miałyby dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów byłoby niecelowe z uwagi na upływ terminu zawitego do zgłoszenia roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powodowie dochodzili zasądzenia od pozwanego kwoty 76.000 złotych wskazując, że w związku z ustanowieniem w drodze uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. OOU obszaru ograniczonego użytkowania niezbędne jest przeprowadzenia w budynku należącym do powodów prac budowlanych celem rewitalizacji akustycznej. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powodowie wskazali art.129 ust. 2 w zw. z art.136 ustawy prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. 2001 nr 62 poz. 627)

Za podstawę prawną dochodzonego przez powodów roszczenia należy uznać art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska zgodnie z którym jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z

nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, przy czym obejmuje ona również zmniejszenie wartości nieruchomości. Ponadto w art. 136 wyżej wskazanej ustawy postanowiono, że obowiązany do wypłaty odszkodowania (...) jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania (ust. 2). Ponadto w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie (ust. 3).

Ustawodawca w art. 129 ust. 4 ustawy ograniczył możliwość dochodzenia roszczeń do okresu 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Wobec tego rozważając zasadność dochodzonych przez powodów roszczeń należy rozważyć czy zachowali oni termin wynikający z tego przepisu.

(...) ograniczonego (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Rozporządzenie zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w ówczesnym brzmieniu.

W wyniku nowelizacji dokonanej na podstawie art. 19 pkt. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 Nr 175 poz. 1462 ze zm.) kompetencja do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania została powierzona sejmikowi województwa, który tak obszar tworzy w drodze uchwały. Powyższa nowelizacja w myśl art. 48 pkt. 2 ww. ustawy weszła w życie z dniem 1 stycznia 2008 r. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku zawierała także przepisy przejściowe, na podstawie których akty prawa miejscowego wydane w oparciu o przepisy zmieniające ustawę z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu ww. ustawą i zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (art. 47 ust. 2 ww. ustawy). Powyższe oznacza, że wskazana regulacja w dalszym ciągu obowiązywała, a tym samym także akt prawa miejscowego wydany na podstawie przepisów znowelizowanych zachował swoją moc. Brak jest bowiem aktu prawnego, który by do uchylił lub zmienił.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. akty prawa miejscowego są wydawane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. W powołanym artykule prawodawca ustanawia zasadę wyłączności ustawy, która odnosi się także do aktów wykonawczych czyli rozporządzeń. Skoro w przypadku obu tych aktów prawa powszechnie obowiązującego prawodawca stosuje upoważnienie ustawowe to per analogiam należy uznać w przypadku aktu prawa miejscowego pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15-06-2012 (sygn. II CSK 436/11) gdzie stwierdzono, że jeżeli przepis ustawy stanowiący podstawę wydania aktu wykonawczego nie uległ merytorycznej zmianie w wyniku jego nowelizacji to obowiązuje on dalej. Należy wskazać, że na mocy omawianej powyżej regulacji nie doszło do zmiany zakresu spraw przekazanych w drodze tych przepisów do uregulowania w akcie prawa miejscowego ani nie uległy zmianie wytyczne dotyczące treści tego aktu w rozumieniu § 32 ust.2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej” (dz. U. Nr. 100, poz. 908). Należy wskazać, że zgodnie z zawartą w tym przepisie regułą walidacyjną, która na podstawie § 147 tego rozporządzenia ma odpowiednio zastosowanie do aktów prawa miejscowego, jeżeli zmieni się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego, jakim jest w omawianym stanie prawnym art. 135 p.o.ś. Wobec tego mimo nowelizacji prawa o ochronie środowiska w opisanym zakresie, rozporządzenie wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło mocy obowiązującej.

Powyższe potwierdza także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2012 sygn. I ACa 572/12 gdzie stwierdzono, że zmiany art. 135 ust. 2 Prawa ochrony środowiska (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 1232) w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7

sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, tj. art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. 2005 r. Nr 175, poz. 1462), a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał taki sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 1235), ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. 2010 r. Nr 213, poz. 1397).

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nieruchomości powodów znajdowała się w całości w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. utworzonego rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. tj. OOU (2007) Natomiast w obszarze ograniczonego użytkowania na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. OOU 2009 nieruchomości powodów znajduje się w strefie oznaczonej jako Z2.

Zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwaną dalej "strefą M" określoną na mapie, stanowiąca załącznik nr 1 do rozporządzenia.

W obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe - z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

W strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Natomiast na mocy Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy:

- 1) strefę Z1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska;

2) strefę Z2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1.

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów:

1) w strefie Z1:

a) zakazuje się przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo - usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

2) w strefie Z2:

a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

Określa się wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania:

1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2010r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Z przeprowadzonego porównania i analizy zapisów powołanych wyżej aktów prawnych wynika, iż mając na uwadze, że nieruchomość powodów jest położona w strefie Z2 OOU, uznać należy, iż w rzeczywistości nie doszło do zwiększenia ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powodów, która w okresie obowiązywania OOU (2007) była położona w strefie M. OOU w strefie Z2 przewiduje analogiczne ograniczenia jak w strefie M. Tym samym w związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie doszło do ustanowienia nowych ograniczeń na nieruchomości powodów.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12, zgodnie z którym odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 p.o.ś., przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w

związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

W tym miejscu powrócić należy do rozważań dotyczących zachowania przez powodów terminu do dochodzonych roszczeń wskazanego w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Początek biegu dwuletniego terminu rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia lub aktów prawa miejscowego, które mogą obejmować znaczne obszary, w związku z tym podkreślenia wymaga, że nie każda ich zmiana rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1-3 u.p.o.ś., a jedynie taka nowelizacja, bądź zmiana, która dotyczy danej nieruchomości (tak wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r. sygn. ICSK 86/10).

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, iż bieg nowego terminu do zgłoszenia roszczeń może rozpocząć jedynie taka zmiana, która dotyczy określonej nieruchomości, a w niniejszej sprawie, jak już wyżej wskazano, w związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie zaistniały żadne niekorzystne zmiany w zakresie ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powodów.

W ocenie Sądu termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska jest terminem zawitym (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21-08-2013 sygn. II CSK 578/12). Oznacza to, że jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Przepis art. 129 ust. 4 w związku z art. 136 ust. 1 p.o.ś., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczeń korzystania z nieruchomości będących następstwem utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania (art. 135 ustawy) - roszczenia, o których mowa w tym przepisie należy zgłosić w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego do podmiotu obowiązującego do wypłaty odszkodowania, o którym mowa w art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Skoro bowiem ustawodawca z jednej strony określił krótki (2 letni) termin do zgłoszenia żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy, z drugiej zaś określił obowiązek ich zgłoszenia określonej podmiotowi zobowiązanemu do ich realizacji, o których mowa w art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, przed wystąpieniem z tymi roszczeniami na drogę sądową, to termin, o którym mowa w art. 129 ust. 4 należy uznać za termin zawity do zgłoszenia tych żądań obowiązującemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, jeżeli uwzględni się, że ustawodawca nie określił terminu, w ciągu którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 tej ustawy, jest zobowiązany zająć stanowisko co do zasadności żądań zgłoszonych przez poszkodowanego. Taką interpretację charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska wzmacnia także wykładnia językowa tego przepisu, w którym jest mowa o wystąpieniu z roszczeniami, co znaczeniowo jest terminem szerszym od terminu dochodzenia roszczeń i mieści w sobie także zgłoszenie przez poszkodowanego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska, obowiązującemu do ich wykonania, (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r. w sprawie IV CSK 216/08)

Tym samym mając na uwadze treść art. 129 ust. 4 p.o.ś. dwuletni termin, w którym powodowie mogli zgłosić pozwanemu z roszczenia wynikającym z art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska należy liczyć od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r. Wobec powyższego termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez powodów na podstawie art. 129 p.o.ś. wygasł z dniem 25 sierpnia 2009 r. Tym samym zgłoszone pozwanemu roszczenie w wezwaniu do zapłaty z dnia 22 lipca 2013 r. należy uznać za spóźnione .

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz.490).

SSO Maria Zgiet - Zawadzka